

ΟΙ ΤΕΤΥΦΩΜΕΝΟΙ
ΕΜΠΛΙΚΤΑΙ
ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ.

• Οὐκ ἔστι τῷ ἀνθρώπῳ εὐσεβεῖν, δι' οὗ τὸ
σκάδαλον ἐργεταί. ἀποστρέφει αὐτῷ
ἵνα κρημασθῇ μύλος ὄνικος ἐπὶ τὸν τρά-
χηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ
πελάγῳ τῆς θαλάσσης. •

(Ματθ. ΙΗ΄. 7.)

1860.

2427

100

ΑΘΗΝΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1888

ΟΙ ΤΕΤΥΦΩΜΕΝΟΙ ΕΜΠΛΙΚΤΑΙ

ΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥ.

« Οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ τὸ
σκάνδαλον ἔρχεται . . . συμφέρει αὐτῷ
ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὄνικος ἐπὶ τὸν τρά-
χηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ
πελάγῃ τῆς θαλάσσης. »

(Ματθ. ΙΗ'. 7.)

ΔΩΡΕΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΙΔΑΟΥ

1889

1860.

« Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι, καὶ διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ
ἀνήσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς. »
(Ἡσαΐ. ΕΒ'. 1.)

ΟΙ ΤΕΤΥΦΩΜΕΝΟΙ ΕΜΠΛΙΚΤΑΙ

ΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥ.

« Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ,
καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν. »

(Ματθ. ΚΣΤ΄. 68.)

« Καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ,
καὶ ἐνέπτυσαν αὐτῷ. . . . καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν
αὐτῷ . . . ἐδίδον αὐτῷ πτεῖν ἑσφυρι-
σμενον οἶνον. »

(Μάρκ. ΙΕ΄. 19—23.)

Η Ὁρβόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία σίτος καθα-
ρὸς συμπνιγόμενος ἀπὸ μυρία ζιζάνια, καθὼς ἔλεγεν ὁ
Κύριος ἡμῶν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐν παραβολαῖς λα-
λῶν, ῥόδον εὐῶδες καὶ ἀμάραντον πολιορκούμενον ὑπὸ
μυρίων ἀκανθῶν, κρίνον χαριέστατον καὶ ἀειθαλὲς μετα-
ξὺ τριβόλων πεφυτευμένον, προκίπτει ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ
πλήθους τοσούτων ἑτεροδόξων ὑπερηφάνων καὶ ἀλαζόνων,
καθὼς ἀπὸ Λιβάνου ἡ νύμφη τοῦ Ἄσματος « ἐκκύπτουσα
ὡσεὶ ὄρθρος, » (α) καὶ προβαίνει φωτεινὴ καὶ λαμπρὰ πάν-
τοτε, « ἐκλεκτὴ ὡς σελήνη » (β) ὑψουμένη ἀπὸ τὰ ἐπιπρο-
σθεῦντα σκότη τῆς ζοφερᾶς καὶ ἀσελήνου νυκτὸς τῆς κα-
κοδοξίας καὶ τῆς ἀπάτης. Οὐδέποτε ἡ ἐνδοξος αὕτη Νύμφη
τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὶ μυρίους ὑποστάσα διωγμοὺς καὶ καταδυ-
ναγεύσεις, καὶ τοὶ τὰ πάνδεινα παθοῦσα ὑπὸ τῶν κακοδόξων
καὶ αἰρετικῶν καταδρομῶν αὐτῆς, οὐδέποτε ἀπεθάρβησεν,
ἀλλὰ καταφρονήσασα πάντοτε τοὺς δοθέντας τῇ σαρκὶ αὐτῆς
σχόλοπας, ἐνέμεινεν ἀπαρασαλεύτως εἰς τὰ πατροπαράδοτα
καὶ Ἀποστολικά δόγματα, καὶ ἐτήρησεν ἄσπιλον καὶ ἀ-
μόλυντον ὄν ἀπ' ἀρχῆς ἔλαβε χιτῶνα παρὰ τοῦ οὐρανοῦ
αὐτῆς Νυμφίου καὶ Ἀυτρωτοῦ, ἰδῶτα ἐ' οὐδὲ κεραΐαν μὴ
τολμήσασα προσθαιρέσαι ἀπὸ τῆς θείας αὐτοῦ ἐντολᾶς
καὶ διατάξεις.

(α) Ἄσμ. Σί' 9. — (β) Αὐτόθι.

Πλὴν οὐχ οὕτως οἱ υἱοὶ τῆς πλάνης τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐχ οὕτως ἀλλ' ἀπολακτήσαντες ἀπαξ τὴν ἀγιωτάτην τῶν πιστῶν ποίμνην, καὶ ἀποταξάμενοι τῇ φιλοστοργῇ αὐτῶν Μητρὶ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας μέχρι τοῦ ὀλεθρίου σχίσματος ἐκθρεψάση αὐτοὺς τῷ οὐρανίῳ καὶ ἀδόλῳ γάλακτι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς χάριτος, ἀπεσιρτήσαν ἐξολισθήσαντες, ὡς μὴ ὄφειλε, τὸν ἐξαισίον ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας ὀλισθόν, καὶ περιπεσόντες εἰς πολυσχιδεῖς πλάνας καὶ αἱρέσεις, πολλαπλασιαζόμενας ὁσημέραι ὡς ἄλλη Λερναία Ὑδρα, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν Θεῶν τῆς πίστεως δογμάτων λυμαινομένης. Ὡστε αὐτὴ δὴ αὕτη πραγματοποιεῖται ἢ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν λαληθεῖσα παραβολή, περὶ τοῦ εἰς γῆν ἀγαθὴν παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου σπαρέντος σίτου, καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀληθείας διασπαρέντων μεταξύ αὐτοῦ ζιζανίων, ὅπως αὐξυθέντα ἀποπνίξῃσι τὸν σῖτον (α). Καὶ ἵνα μερικώτερον καταστήσωμεν τὸν λόγον ἡμῶν, μερικώτερον σπεύδομεν νὰ ὑποδείξωμεν τὰ ἀτάσθαλα καὶ θεομάχα ταῦτα ζιζάνια, αἰτιώμενοι δι' ὅσα τυχόν ἤθελον μᾶς διαφύγει παράτολμα αὐτοὺς τοὺς δόντας ἡμῖν ἀφορμὴν καὶ τοὺς ἀρξέμενους χειρῶν ἀδίκων.

Γνωστὸν ὅτι ἡ Δυτικὴ προπαγάνδα δὲν ἔπαυσεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦδε τὰ πάντα τολμῶσα καὶ μηχανευομένη, ὅπως τυχούσης εὐκαιρίας προσβάλλη τὸ ἡμέτερον πολυπαλὲς καὶ πολύτλαν ἔθνος, τὸ ὡς ἐκ θαύματος μέχρι τοῦδε διατηρούμενον, μὴ ἀνεχομένη ὡς φαίνεται νὰ βλέπη αὐτὸ ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων ἐμμένον ὑγειῶς καὶ ἀπαρασαλεύτως εἰς τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, μὴ ὅλας τὰς κακοπαθείας καὶ τὰς κατὰ καιροὺς δοκιμασίας καὶ περιπετείας αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθοῦν κατὰ γράμμα τὰς διατάξεις τῆς ἀγιωτάτης Μητρὸς τῆς ἀρχαίας Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφ' ἧς αὕτη ὡς σαθρὸν μέλος ἀπεσιρτήθη, περιπεσοῦσα εἰς πλάνας καὶ καινοτομίας, πατῶν τῶν ἀναφανειῶν αἱρέσεων τολμηροτέρας, καὶ αἰτινες ἔθεσαν μεταξύ τῆς ὀλομελείας ἡμῶν καὶ αὐτῆς χάσμα

(α) Ματθ. ΙΓ'. 24.

μέγα, φραγμένον σχεδόν ἀδιάλυτον, καὶ ὄντως «οὐρεὰ σκιδέν-
τα.» Ἀπομακρυνθεῖσα λοιπὸν ἀπ᾽ ἅπαξ τῶν δογμάτων τῆς Ὀρ-
θοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μεθ' ἧς ἐπὶ δέκα αἰῶνας
συνεβάδιζεν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως ἡ λεξὴ καὶ καινο-
τόμος ἐπήρθη εἰς τοῦσχατον θράσους, καὶ εἴτε φθόνῳ εἴτε
διτιδήποτε ἄλλῳ συμφέροντι κινουμένη, ἤρχισεν ἀπὸ τού-
του τὰ ἔσχατα μηχανουμένη ἵνα ὑποσκελίσῃ καὶ κατα-
βάλλῃ ἡμᾶς τὰ πιστὰ καὶ γνήσια μείναντα τέκνα, μηδενὸς
πρὸς τοῦτο φειδομένη, ἀλλὰ μυριοταλάντους δαπανῶσα
εἰσφοράς καὶ τὰς κοσμικὰς διερεθίζουσα ἐξουσίας, οἷον δὴ τι
καύχημα θεωρεῖ ὅπως ἀποτρέψῃ ἡμᾶς παντοίοις τρόποις
τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἐπὶ τούτῳ καὶ βίβλους δυτικῆς αἰρέσεως
καὶ καινοτομίας μεστοὺς δὲν λείπει ὑπόβλως παρεισάγου-
σα εἰς τὰς Ὀρθοδόξους χριστιανικὰς κοινότητας καὶ προῖκα
διανέμουσα αὐτοὺς, ὅπως διαδώσῃ εὐχερέστερον πρὸ πάντων
εἰς τὸν ἀπλοῦν λαὸν τὸ μίasma τῆς πλάνης καὶ τὸν ἰδὸν
τῆς κακοδοξίας, καὶ τάγματα ἱερατικὰ ἐπίτηδες σχημα-
τίζουσα, καὶ σμήνη θεμουργῶν Μισσιοναρίων ἀκρίδος δι-
κην ὁσημέραι πανταχοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἀποστέλλουσα, καὶ
σχολεῖα ἀνεγείρουσα δωρεὰν τὴν διδασκαλίαν τοῦ παπισμοῦ
μετοχετεύοντα, ὅπως διδάσκῃ ἐν αὐτοῖς τὰ σχολιὰ καὶ
ἀντιχριστιανικὰ τῆς δόγματα εἰς τὰ ἄθωα τέκνα τῶν Ὀρθο-
δόξων, ὅσους ἐξ αὐτῶν ἡ πενία ἤθελεν ἀναγκάσει νὰ πέμ-
ψωσι τὰ τρυφερώτερα τῆς καρδίας των ἀντικείμενα εἰς τὰ
καταγώγια ταῦτα τοῦ μολυσμοῦ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς
θρησκευτικῆς διαφθορᾶς· καὶ ὁτέμην βίας καὶ ἀπειλᾶς μετερ-
χομένη, ὁτέ δὲ τὴν ἀλωπεκὴν ἐνδυομένη παρεισέρχεται ὑπό-
βλως, καὶ ἄλλοτε ὁμοδοξίαν ὑποχρῖνομένη καταθρασύνεται,
καὶ δι' ἧς κακοζήλως ἀποψιττακίζει Ἑλληνίδος φωνῆς ζητεῖ
νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἀπλοῦν λαόν, βωμολοχοῦσα καὶ διασπεί-
ρουσα μυρίας ὄσας συκοφαντίας καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῶν
πατέρων ἡμῶν, καὶ ἐξυβρίζουσα τὸ γένος ἡμῶν ὡς τετυ-
φλωμένον καὶ δεισιδαῖμον, βλασφημεῖ κατὰ τῆς μητρὸς
ἡμῶν Ἐκκλησίας ὡς δῆθεν σχισματικῆς, καὶ διαβάλλει τὸν
διὰ πυρός καὶ ὕδατος ἐν ἡμέραις δοκιμασίας διελθόντα
κλῆρον ἡμῶν.

Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος ἐκθέτοντα τὰς μηχανουργίας

καὶ τὰ τεχνάσματα τοῦ λεγομένου τ ἄ γ μα τ ο ς τ ο ῦ
 Ἰ η σ ο ῦ, ὁμάδος θρησκομανῶν καὶ πανούργων ὑπερ-
 μάχων τοῦ Παπισμοῦ, οἵτινες σήμερον ὑπέρποτε περι-
 ἔρχονται μὲ ζήλον δῆθεν ἐνθεον, μὲ κάλυμμα ὑποκρίσεως,
 μὲ σχῆμα σεμνόν, μὲ κίνημα ταπεινόν, μὲ βλέμμα ἡμε-
 ρον, μὲ γλῶσσαν ἀπαλὴν, μὲ ὁμίλημα γλυκὺ, μὲ μειδιάμα
 οὐράνιον καὶ τρόπον μειλίχιον, σχινόζωστοι, αὐτόχρημα
 Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ «τάφοις κεκοιταμένοις παρεμφερεῖς,
 οἵτινες ἐξῶθεν μὲν φαίνονται ὠραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν
 ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας» (α) ὧν κυριώτερον
 μέλημα εἶνε τὸ περιάγειν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἵνα
 ἓνα ποιήσωσι προσήλυτον, καὶ τὸ νομίζειν ὅτι μέγαν ἐν οὐρα-
 νοῖς μισθὸν ἔξουσιν, ἐὰν ὀτιπλείστους τῶν ἡμετέρων δυνη-
 θῶσι δόλω ὑποσκελίσαι καὶ τῶν πατρίων ἀποτρέψαι δογ-
 μάτων. Μάρτυρες ἀνεξέλεγκτοι τῶν λεγομένων αὐτὰ τὰ
 ἐν Κρήτῃ ἐσχάτως συμβάντα, καὶ ἄλλα ἀλλαγῶ, γνωστὰ
 πλέον συνθεῶ γενόμενα παντὶ τῷ Ὀρθοδόξῳ πληρώματι, καὶ
 τῶν ὁποίων μηχανουργιῶν πολλοὶ πολλαχίς ἀτήκκοι ἐγέ-
 νοντο παρὰ τῶν παθόντων κατὰ καιροῦς, καὶ μόλις καὶ μετὰ
 βίας ὑπεκφυγόντων τοὺς ὄνυχας τῶν πανούργων τούτων
 λύκων. Μία τῶν κεφαλῶν τῆς τραγελάφου ταύτης Ὑδρας δύ-
 ναται θεωρηθῆναι καὶ ἡ συμμορία τῶν ἀνεξικάκων ἐκείνων
 καὶ ὅλως χριστιανικὴν μετριότητα καὶ ταπεινοφροσύνην
 ἀποπνεουσῶν Ἄ δ ε λ φ ῶ ν τ ο ῦ ἐ λ έ ο υ ς, τῶν πα-
 ρεχουσῶν δ ω ρ ε ἄ ν κατὰ τὸ θεῖον λόγιον τὰς ὑπηρε-
 σίας αὐτῶν, τῶν κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν ἀνεξικάκιαν καὶ
 χριστιανικὴν ὅλως ἀγάπην προσποιουμένων, πράγματι δὲ
 ὑπὸ φανατισμοῦ καὶ δόλου καὶ ὑποκρίσεως κατεχομένων·
 διότι περιερχόμενοι νύκτωρ τε καὶ ἡμέραν τὰς τῶν δυτικῶν
 οἰκίας, διειθετοῦσι τὰς συνειδήσεις αὐτῶν κατὰ τὰς ἀντι-
 χριστιανικὰς αὐτῶν ἀρχὰς καὶ κατηχίζουσι τὰ τέκνα αὐτῶν,
 ἐνσαλεύουσαι εἰς τὰς ἐτι ἀνώσας καὶ ἀπαλὰς αὐτῶν καρδίας
 τὸ καθ' ἡμῶν μῖσος, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ εἰς ὅσα μετὰ ταῦτα
 βλέπομεν αὐτὰ παρεκτροπέμενα. Καὶ μαρτυρία πρόσφα-
 τος τῶν καρποφόρων αὐτῶν διδασκαλιῶν, αὐτὰ τὰ ὀφτίω :

(α) Ματθ. ΚΓ'. 27.

ἐν Σταυροδρομίῳ διαδραματισθέντα, τῶν ὁποίων ἐν παρόδῳ μνημονεύομεν ἐνταῦθα, καὶ τοι γνωστῶν ἤδη γενομένων εἰς πάντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον.

Ἡᾶσαι μὲν αἱ ἡμέραι τῶν ἁγίων Παθῶν, ἰδίως δὲ αἱ δύο τελευταῖαι καθ' ἃς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρτα, ἠδόκησε νὰ χύσῃ τὸ πανάχαρτον αὐτοῦ αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃ δι' αὐτοῦ ὡς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας πᾶσαν τὴν παραβάτιν ἀνθρωπότητα, εἶνε αἱ ἱερώτεραι καὶ συγκινητικώτεραι διὰ πάντα φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ. Αὐτὰς λοιπὸν τὰς ἡμέρας τοῦ θεοῦ πάθους ἡ Ἁγία ἡμῶν μήτηρ Ἐκκλησία ἐτι περισσότερον τιμῶσα, ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτάφιον προσάγει εἰς τὸν παθόντα καὶ ταφέντα θεάνθρωπον, καὶ λιτανεῖαν τελοῦσα πένθιμον, περιφέρει ἐν ὕμνοις καὶ ᾄσμασι τὸ ἀποκαθηλωθὲν σῶμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, προσεξαρχόντων μὲν τῶν λειτουργῶν τοῦ ὑψίστου ἐν μελανοῖς καὶ χρυσοκεντήτοις ἀμφίοις, ἐπομένου δὲ λαοῦ ἀπείρου ὕμνουντος καὶ εὐλογούντος τὸν Κύριον, καὶ συνοδεύοντος ἐν ψυχικῷ πένθει καὶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας τὴν ἁγίαν ταύτην ἐκφορὰν. Τοιαύτη τις λιτανεῖα περιήρχετο τὸν περίβολον τοῦ ἐν Πέτρᾳ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, προπεμπομένη, ἐκτὸς τοῦ ἀπείρου πλήθους, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν λειτουργῶν τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανικῶν Δυνάμεων, καὶ παρακολουθουμένη ὑπὸ φρουροῦ κουστωδίας, ὁπότε ἐκ τινος δυτικῆς οἰκίας πρὸς τὰ ἔνδον τῆς ἐκκλησίας ἀτενίζούσης, προκύψασαι βέβηλοι χεῖρες κατετόλμησαν τὴν αἰσχροτάτην καὶ ἀνοσιωτάτην τῶν πράξεων, ῥίψασαι ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ σώματος τοῦ Σωτῆρος...βαβαὶ τῆς ἀσεβείας! ἀντὶ μύρων καὶ ἀρωμάτων, τίς ἤθελε τὸ πιστεύσει! ὦ ἅ σ ε σ η π ὀ τ α ! ! ! ἐμπαίζοντες, τὰ φανατικὰ ταῦτα τέκνα τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης, τὴν ἀμώμητον ἡμῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη (ἅς τὸ εἶπωμεν πρὸς περισσοτέραν κατασχύνησιν) θρησκείαν, καὶ κολαφίζοντες ἀναιδῶς οἱ ἄλλοι σταυρωταὶ Ἰουδαῖοι τὸν ἄκακον ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ!!! Ἠράξαι δυσσεβῆς καὶ ἀποτρόπαιος ἐκτελεσθεῖσα ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ἐν 10^ῳ αἰῶνι ἐνώπιον τόσων ξένων, ὑπὸ ἀνθρώπων κυ-

χούσης περιελάσεως τὸ ὁμόδοξον προβαλλόντων, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἐθνικοὶ ἢ οἱ εἰδωλολάτραι ἤθελον τολμήσει νὰ πράξωσιν!!

Καὶ ἕως μὲν τούτου κατεβλήθη φροντίς ὅπως ἀποσιωπηθῆ τὸ πρᾶγμα, παροραθὲν, ὡς δῆθεν ἐξ ἀπροσεξίας προελθὼν ἀλλ' ὅταν, πρὸς ἐπαύξησιν τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, ἐπαυελήφθη ἡ βεβήλωσις καὶ ἀλλεσπρόπως, τότε ὁ Ὀρθόδοξος λαὸς μὴ ἀνεχόμενος νὰ βλέπῃ προβαλλομένην τὴν ὀρησκείαν αὐτοῦ, ἣν τοσούτων αἰώνων τρομεραὶ ἐσεβάσθησαν περιπέτειαι, καὶ μολυνόμενα τὰ ἐπὶ γῆς ἱερώτερα αὐτοῦ πράγματα, πρὸς οὐδὲν λογισθεὶς καὶ ζῶν καὶ ὑπαρξὴν ἀντὶ τῆς πίστεως τῶν πατέρων του, παροξυνθεὶς δὲ εἰς ἄκρον ὑπὸ τοῦ θράσους καὶ τῆς ἀναιδείας τῶν νέων τούτων ἐμπαικτῶν τοῦ Σωτῆρος, συνέτριψεν ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ὀρησκευτικῇ ἐξάψει τὰς θύρας τῆς ἀντιχρίστου ἐκείνης οἰκίας, καὶ εἰσορμήσας ἀθράος ἐντὸς αὐτῆς, συνέτριψεν ἀντεκδικούμενος πᾶν τὸ πρᾶστυχόν, τῶν ἐργατῶν τῆς ἀνομίας δραπετευσάντων εἰς τὴν γείτονα ὀρθόδοξον οἰκίαν, ἥτις, ἔργον χριστιανικὸν ἐκπληροῦσα, δὲν ἔλλειψε νὰ παρέξῃ ἄσυλον εἰς τοὺς ἀνόσια κατατολμήσαντας. Καὶ ὁ μὲν Ἄρχιερεὺς, τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρός του μιμούμενος, ὅστις καὶ τοι δεινῶς πάσχων συνεχώρει τοὺς σταυρωτάς του, κράζων ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ σταυροῦ « Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι, » (α) παρεκάλει καὶ ἐξόρκιζε τὸ ἀφηνιάσαν πλῆθος νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ὑβριστάς ἐκείνους καὶ τολμητίας· πλὴν εἰς μάτην· διότι ὁ χριστιανὸς τὰ πάντα ὑπομένει, τὰ πάντα στέργει καὶ ἀνέχεται, οὐδέποτε ὅμως τὴν προσβολὴν τῆς ὀρησκείας του, ἣν διετήρησε πάντοτε ἀκέραιον καὶ ἀλώβητον ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἡ δὲ παρακολουθοῦσα πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ, τὰ δίκαια τῶν οὕτως ἀναιδῶς κατὰ τὰ ἱερώτερα αὐτῶν προπηλαχισθέντων χριστιανῶν βλέπουσα, ἀπέσχε κατ' ἀρχάς, πλὴν ἐπὶ τέλους παρεμβᾶσα, κατεσίγησε τὸ ἐνθουσιασθὲν πλῆθος καὶ διεσκόρπισεν αὐτό.

Ἡ φανατικωτάτη αὕτη καὶ αἰσχροτάτη καὶ εἰς τὰ χρο-

(α) Λουκ. ΚΓ'. 34.

νικῆ τῆς ἱστορίας ἀπαραδειγμάτιστος πράξις, ἐπεσφράγισε
 πάσας τὰς ὕβρεις, ὅσας εἴτε ὑπόβλως ἐν γωνίᾳ καὶ παρα-
 ἤμῳ, εἴτε ἐν τῷ φανερῷ ὑποφέρει ἐκάστοτε ἡ Ὁρθόδοξος
 τικῆς πανσπερμίας, καὶ συνέτεινεν εἰς ἀπόσβεσιν πάσης
 ὑποληφθείσης συμπαθείας ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν Ὁρθοδό-
 ξων, καὶ εἰς ἐπαύξεισιν τῆς ἔκπαλαι ἐπικρατούσης με-
 ταξὺ ἀμφοτέρων τῶν δογμάτων ψυχρότητος καὶ τῆς ἀπε-
 χθείας ἢ πᾶς Ὁρθόδοξος αισθάνεται εἰς τὸ ἀπλοῦν ὄνομα
 τοῦ Λατίνου, ὅς τις διὰ τῶν ἀντιχριστιανικῶν του τούτων
 προσημάτων ἐξευτελίζει τὸν ἰδίον του χαρακτήρα, καὶ
 τὴν ὑπόληψιν ἢ ἔφθασε νὰ χαίρη, ἀξίως ἢ ἀναξίως οὐκ
 οἶδαμεν. Καὶ οὐδέποτε μὲν ἠθέλημεν μετὰ τὰ γενόμενα
 ἀναξέσει τὴν ἐπὶ πολὺν εἰσέτι χρόνον ἀσυνούλωτον μενού-
 σαν ταύτην πληγὴν, καὶ τοὶ χρόνος ἔχοντες ἱερὸν καὶ ἀπα-
 ραίτητον τὸ προκινδυνεύειν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς προ-
 βαλλομένης θρησκείας εἴτε λόγῳ εἴτε ἔργῳ, κατὰ τὸ δοθὲν
 ἡμῖν οἰκεῖον μέτρον τῆς δυνάμεως, πλὴν δὲν ἠδυνήθημεν
 νὰ κρατηθῶμεν πληροφορηθέντες περὶ διατριβῆς τινος ἐπὶ
 τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐν τῇ Ἀγγλικῇ φιλίᾳ ἐκδιδομέ-
 νῳ ἐνταῦθα, ὅπου διαστρεβλοῦται ἡ ἀλήθεια, παραμορφοῦται
 τὸ οὐ χρεῖαν μαρτυρίας ἔχον συμβάν, καὶ ἀποδίδεται ὅλη ἡ
 εὐθύνη πάλιν εἰς ἡμᾶς τοὺς τάλαντας. « Τί πρὸς τοῦτο,
 γράφει περίπου ὡς βεβαιούμεθα ὁ Ἀγγλος δημοσιογράφος,
 ἂν ἐξ ἀπροσεξίας ἐρρίφθησαν κελύφη ὧν τὴν ὥραν
 καθ' ἣν λέγεται ὅτι ἐτελείτο Γραικικὴ λιτανεῖα τυχαία
 σύμπτωσις. » κτλ. Πλὴν, ὦ καλὴ καὶ κατὰ ἀμερόληπτε δημο-
 σιογράφε, πρῶτον μὲν ἐσφαλμένως σὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι
 τὰ ριφθέντα ἦσαν κελύφη ὧν, ἐν ᾧ μυριάδες ἀνθρώπων
 μαρτυροῦν καὶ λέγουσιν ὅτι ἦσαν ὡὰ σσηπότα, ριφθέντα
 μεθ' ὀρμῆς καὶ οὐχὶ ἀπαξ ἀλλὰ καὶ δις καὶ τρίς ἐπὶ τῆς
 ἐπιταφίου συνόδου καὶ ἐπὶ τῆς χρυστεύκτου μήτρας τοῦ
 Ἀρχιερέως, καὶ κατὰ συνέπειαν μολύναντα αὐτὰ, ὅπερ ἀ-
 ποδεικνύει ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο ἐκ προμελέτης· δύνασαι
 δὲ νὰ πειθῆς περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, ἂν μικρὸν
 ἐξέλθῃς τοῦ ἀμερόληπτου καὶ πλήρους στωϊκῆς ἀπαθείας

καὶ ἀδιαφορίας σπουδαστηρίου σου, εἰσέλθης εἰς τὸν περί-
βολον τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ἐπὶ τινος ὑελώματος τοῦ νάρ-
θηκος ἴσως ἰδῆς διατηρούμενα εἰσέτι ἰχνη τοῦ κρόκου τῶν
μεθ' ὀρμῆς ῥιφθέντων ὡν· πλὴν συγγνώμην! μοῦ διέφυγε
τὸν νοῦν ὅτι ὑμεῖς οἱ λέγομενοι Διαμαρτυρούμενοι θεω-
ρεῖτε ὡς μέγα ἀμάρτημα τὸ νὰ πλησιάσῃτε πολλῶ μᾶλλον
νὰ εἰσέλθῃτε εἰς Ὁρθόδοξον ναόν, ὅπου κατὰ τὰς ὥραιας
ἐκφράσειςας προσκυνοῦνται ἀντὶ τῆς θεότητος
εἰδωλῶ· δεύτερον, τὸ λέγεται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπο-
δεικνύει ὅλως χαιρέκακον ὑπουλότητα, καὶ τὸ ὁποῖον
εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κατανοήσωμεν ὅτι ἐτέθη με τρόπον
προσβλητικῆς ἀδιαφορίας, ἐπιβεβαίωσι πλειότερον τὴν ἐνο-
χίαν τῶν ἐκ πλαγίου ὑπὸ σοῦ ὑπερασπιζομένων ὑβριστῶν·
διότι θεόκωφος πρέπει νὰ ὑποτεθῇ τις πράξας τοιοῦτόν τι,
ὑστερον ἀπὸ τόσας ψαλμωδίας καὶ κωδωνοκρουσίας, καὶ
ἀπὸ τόσον θόρυβον τοῦ συνωθουμένου καὶ λαμπαδηφο-
ροῦντος πλήθους, τὸ ὁποῖον ἢ ἐθελοκακία σου ἀποκαλεῖ
φανατικώτατον. Ὡστε ὅσα καὶ ἂν γράψης, καὶ τὰ
διπλάσια τούτων ἀκόμη, εἶνε ὅλως ἀδύνατον νὰ ὑποστη-
ρίξῃς τὴν εἴτε ἐκ προθέσεως εἴτε ὅπωςδῆποτε ἐσφαλμένην
ἰδέαν σου, διότι ἐκ πολλοτάτων τεκμηρίων ἀποδεικνύεται
ὅτι ἡ πράξις ἐγένετο ἐκ προμελέτης, καὶ κατὰ συνέπειαν
προξενεῖ μῶμον ἀνεξίτηλον εἰς τὸν πράξαντα καὶ εἰς τὴν
κοινότητα εἰς ἣν ἀνήκει.

Πλὴν, μ' ὄλην τὴν βιαιοπραγίαν ἣν ἐδειξεν ὁ καιρίως
προσβληθεὶς καὶ ἐρεθισθεὶς λαός, πάλιν ἡ κοινὴ ἡμῶν τρο-
φὸς καὶ μήτηρ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία,
καίτοι μυρία τοιαῦτα ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεώς της ὑπο-
μένουσα, καὶ μέχρις ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τὸ πικρὸν
τῶν ἐμπαιγμῶν καὶ τῆς καταδρομῆς πίνουσα ποτήριον, δὲν
παύει χεῖρας ἰκέτιδας ὑφοῦσα καὶ δεομένη ὑπὲρ τῶν μισούν-
των καὶ διωκόντων αὐτήν, καὶ ἐκάστοτε ἐν τῇ ἀναιμάκτω
θυσίᾳ δεήσεις θερμὰς ἀναπέμπει πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν,
τὴν ἐνότητα ἐπικαλουμένη τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν
τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπ' ἐναντίας τῶν κατ' αὐτῆς
σκευριῶν καὶ ἐχθροτήτων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις
εἰς ἐκάστην διδαχὴν της τὰ ἔσχατα ἐκτοξεύει καθ' ἡμῶν

καὶ σχισματικούς! ἀποκαλεῖ ἡμᾶς, δανεισθεῖσα παρ' ἡμῶν χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν λέξιν, ὡς καὶ πολλὰς φράσεις, ἅς μέχρι ναυτιάσεως ψιπτακίζει κατηλεουμένη· ἀλλ' ἡμεῖς, πεποιθότες εἰς τὴν γλυκυτάτην φωνὴν τοῦ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ ρυσαμένου ἡμᾶς Σωτῆρος, εἰπόντος ἐν Εὐαγγελίοις περὶ ἡμῶν καὶ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν ὀρθῶς πιστευόντων, «Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι διὰ τὸ ὄνομά μου, (α) καὶ, «Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκε» (β), κλειόμεν τὰ ὄψα εἰς τὰς ὑπὸ φόβου καὶ ἐχθροπαθείας ἐκάστοτε καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐκσφενδομιζομένης ὕβρεις, καὶ πρὸς ἀντάλλαγμα, ὑφύοντες εἰς τὸν οὐρανὸν ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἀνεξικακίας, κράζομεν «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ἄφες αὐτοῖς τὰ ὀφειλήματα» (γ).

Ὅθεν, ἅς ὑκνωρῇ καθ' ἡμῶν τὰ ἔσχατα ἢ Δυτικῆ Ἐκκλησίας, καὶ ἅς ἀποκαλῇ ἡμᾶς ἐν τῇ περικορῇ καὶ τῶ οἴσρῳ αὐτῆς ὅσον θέλει σχισματικούς ἢ αἰρετικούς, καὶ ἅς κινή πάντα λίθον καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· ἡμεῖς καταρρονοῦμεν αὐτῆς καὶ τὸν τύπον καὶ τὴν διαβολὴν καὶ τὴν ἰσχύν, πεποιθότες εἰς τὴν θεῖαν ἐκείνην φωνὴν τὴν προφητεύσαν «Καὶ πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (δ) ἤτοι, στόματα ἀσεβῶν καὶ αἰρετικῶν (κατὰ τὰς ἐξηγήσεις τῶν θεῶν Πατέρων) ὅσον δεινὰ, ὅσον εὐλαλα καὶ πιθανὰ, ὅσον καταπληκτικὰ καὶ ἀνὸ ὄψιν, οὐ κατισχύσουσι τῆς ἰσχύος καὶ σιγῆς ὀρθῆς διδασκαλίας. Ἄς καταπλημμυροῦσιν Ἱεραπόστολοι τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰς μητροπόλεις τῶν Ὀρθοδόξων, διατπείροντες σκάνδαλα καὶ ὑποκινούντες μίση, καὶ ἅς διδάσκωσιν ὅσον βούλωνται κενὰ διδάγματα καὶ ὕλους κουρευτικούς· οἱ λόγοι των διασκορπίζονται εἰς τὸν ἀέρα ὡς ψόφοι διάκενοι, καὶ ὄλαι αἰνουθεταὶ τῶν καλῶν καὶ γαθῶν αὐτῶν ἀδελφοτήτων ἀποβαίνουσι «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» (ε). Ἄς καταγίνεται ὁ ἐν Κρήτῃ Πάτερ Σαρανῖνος ποιῆται προσηλύτους διακέμων εἰς τοὺς ἀπατηθέντας Ὀρθοδόξους ἀντὶ πασαπορ-

(α) Λουκ. ΚΑ'. 17. — (β) Ἰωάν. ΙΕ'. 18. — (γ) Ματθ. ΣΤ'. 9.
(δ) Ματθ. ΙΣΤ'. 19. — (ε) Ἠσαΐ. Μ'. 3.

τίων ἀποδεικτικᾶ ὀρθοσκευτικῆς ἐνώσεως πλήρη δυτικῆς περθρείας· αἱ φωναὶ τοῦ βῶσιν «εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων», καὶ ἐπὶ τέλους ἐξελέγχεται ἡ πλάνη καὶ ἀπάτη αὐτοῦ, καὶ καθίσταται ἀξιοκαταγέλαστος εἰς ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Ὅσον λοιπὸν περισσότερο δοκιμάζεται, τόσο τελειότερον θάλλει σὺν θεῷ ἀρρώγῳ πανταχοῦ γῆς ἡ Ὀρθοδοξία, καὶ κρατύνεται μεγαλυνομένη ἐκτάσει καὶ πληθούϊ καὶ δόξῃ, καὶ ἀκριβείᾳ τῆς τηρήσεως τῶν θείων δογμάτων, καὶ ὄντως Ἀποστολικῆ κοσμιότητι.

Ἄλλὰ καίτοι μὴ θέλων νὰ ἐκτανθῶ, δὲν δύναμαι νὰ μὴν ὑπομνήσω ἐν παρόδῳ τοῦλάχιστον τὰς βαρυτέρας τῶν καινοτομιῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὅσαι γνωσταὶ μὲν εἰσι παντὶ Ὀρθόδοξῳ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκθέτῳνται πάντοτε καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωνται πρὸς πληροφορίαν καὶ βεβαίωσιν καὶ καταρτισμὸν τινῶν ἐκ τῶν ἀπλουστέρων, ὅσοι μὴ τυγχόντες ὑγιᾶς διδασκαλίας, μικρὰς ἠγοῦνται τὰς μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ὀρθοσκευτικὰς διαφορὰς, καὶ τῶν ὁποίων πολλοὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐλκύονται, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἀπὸ τὰς ἐπιδεικτικὰς αὐτῶν τελετὰς καὶ τὰς μετὰ στόμφου διδασκαλίας.

Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς, ὅσον ἀμαθὴς καὶ ἀπλοῦς καὶ ἂν ᾗ, τόσο περισσότερο ἐμμένει εἰς τὰ πατροπαράδοτά του ἔθιμα καὶ εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ ἀνέκαθεν ἐχαρακτήρισθη ὡς ἐχθρὸς τῶν καινοτομιῶν. Ὅθεν κατὰ τὰτα, οὔτε ἀπὸ ξένας διδασκαλίας ἐπηρεάζεται, οὔτε ἀπὸ ἐνδείξεις ὀρθοσκευτικῆς πολυτελείας καταθαμβοῦται· διότι ἐν τῇ ἀπλουστάτῃ πλήρῃ δι' αὐτὸν μεγαλοπρεπεῖ διασκεπῆ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ εὐρίσκει ἀνεξήγητόν τι ἀρχαῖκόν μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον, ματαίως προσπαθεῖ νὰ προσλάβῃ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία διὰ τῶν μουσικῶν ὀργάνων τῆς, καὶ τῶν τεχνικῶν καὶ μιμητικῶν διδασκῶν τῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἀποτροπιάζεται καὶ φρίττει εἰς τὴν ἀπλήν ιδέαν ὅτι μουσικοὶ καὶ ὑποκριταὶ τῆς σκηνῆς ὑμνολογοῦν τὸν Θεὸν μὲ τὰ ἡδονικὰ αὐτῶν ἄσματα, τὰ παρεμφερῆ θεατρικαῖς κώμοις. Εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν του ἀκολουθίαν καὶ τάξιν, τὴν ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων ἀπαρλλάκτως τελευτημένην, εὐρίσκει ὁ Ὀρθόδοξος θέληγητρόν

τι θεῖον ἀληθῶς καὶ καταπληκτικόν καὶ οὐράνιον, ὅπερ οὐδόλως ἤθελε δυνηθεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ θεατρικὴ καὶ σχεδὸν γελοία τῶν Δυτικῶν ἱεροτελεστία, ἀφ' ἧς ἐλλεῖπει πᾶν θεῖον μεγαλεῖον, καὶ ἥτις μάτην περιβομβεῖ καὶ ἐπιδεικνυται περπερευομένη, διότι εἰς τὰ ὄμματα παντὸς Ὁρθόδοξου οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ « χαλκὸς καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον ». Βέβαια αἱ φράσεις ἡμῶν αὐταὶ οὐδόλως θέλουσι θεωρηθεῖ ὡς ἀποτέλεσμα νεανικῆς παραφορᾶς ἢ ἀλόγου ἐξάφους, καὶ τὰ λεγόμενα ἡμῶν νομιζομεν ὅτι θέλουσι λάβει πλείοτερον κύρος, ἂν παραθέσωμεν ἐνταῦθα ὡς σκόλιον τὴν ἐξῆς περιχοπὴν, ἣν ἐξάγομεν ἐκ τινος πραγματείας, ὑπὸ Δυτικοῦ τινός τῶν μάλα πεπαιδευμένων πρὸ καιροῦ συνταχθείσης· ἴδου τί ἀπαντῶμεν ἐν αὐτῇ περὶ ἡμῶν : « . . . Καὶ ἡ λατρεία των δὲ αὐτῆ εἶνε πλήρης μεγαλείου· ἡ Ἑλληνικὴ λειτουργία ἔχει μέλη ἀνεκφράστου ἀρμονίας, μέλη τόσον διαφέροντα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὅσον καὶ οἱ ἀνατολικοὶ ναοὶ αὐτοὶ, παμφασεῖς ὄντες καὶ πάγχρυσοι, οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τὰ σκοτεινὰ προαίλια τῶν παλαιῶν ἡμῶν μητροπολιτικῶν Ἐκκλησιῶν. Νὰ τὸ εἶπω; νομίζεις ὅτι τὸ Λατινικὸν δόγμα ταπεινοὶ καὶ ἐξουθενεῖ τὸ πλάσμα πρὸ τῶν ποδῶν Θεοῦ ἐκδικητικοῦ, ἐνῶ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ δόγματι, ἡ ψυχὴ, γαλινηναία καὶ χαρμόσυτος, ἀνυψοῦται εἰς τὸν οὐρανόν, εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης ᾄδουσα ὕμνον ». Ἴδου ἀλήθειαι ἀμικταὶ προσωπικότητος καὶ φανατικῆς ἐθελοκαχίας !

Ὅθεν παυσάτω ὁ Λατίνος ἐπιδεικνύμενος πολυτέλειαν καὶ πλοῦτον καὶ κόμπον καὶ ἔπαροιν ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ, καὶ τερθρείαν πανταχοῦ ἀλλοῦ κατάλληλον ἢ εἰς θεῖον ναόν· διότι ὁ Ὁρθόδοξος ἀρκεῖται εἰς τὸ ἄπλοῦν καὶ εὐτελές μὲν διὰ τὰ ὄμματα τῶν ξένων καὶ ἀμυήτων, μεγαλοπρεπές δὲ καὶ ἐξάλλον δι' αὐτὸν τῆς ἐκκλησίας του. Παυσάτω σαγηνεῖων τοὺς ἀπλουστέρους δι' ὑποσχέσεων ἀφέσεως ἁμαρτιῶν ἀνευ κόπων καὶ συναισθήσεως τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων, ἀλλὰ δι' ἄπλοῦ μόνον συ γ γ ω ρ ο χ α ρ τ ῖ ο υ, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ ἐ π ἰ γ ῆ ς Τ ο π ο τ η ρ η τ ο ὕ τ ο ὕ Χ ρ ι σ τ ο ὕ, καὶ ἀγοραζομένου ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν. Ὁ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὁπαδὸς ἐδιδάχθη

παρὰ τοῦ Ἐὐαγγελίου πρῶτον, πατέρα ἕτερον νὰ μὴν ἀποκαλῆ ἐπὶ τῆς γῆς, εἰμὴ « τὸν Πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς » (α), τιμῶν ἐξίσου καὶ ἀνευ διακρίσεως πάντας τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ, καὶ μὴ γνωρίζων διαδόχους Πέτρων καὶ Παύλων, καὶ κακῶς νομιζομένους κλειδούχους τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· καὶ δεύτερον, δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὰ γελοῖα συγχωροχάρτια τοῦ Πάπα, διότι τὴν ἰδίαν του πάντοτε ἐξετάζων συνείδησιν, ἐξαγοράζει τὴν ἀφεσιν τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν πρότερον μόνος του διὰ τῆς θερμῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ τῆς ἀνυποκρίτου μετανοίας, καὶ μετὰ ταῦτα προσέρχεται εἰς τὸν πνευματικὸν του πατέρα, ἵνα τελειότερον ὑποδοθηθῆ καὶ χειραγωγηθῆ εἰς τὸν θεῖον Νυμφῶνα· εἰδὼς ὅτι « τῶν ἐκουσίως ἁμαρτανόντων μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκ ἔτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία » (β) καὶ ὄχι πειθόμενος εἰς ξένην συγχώρησιν δι' ἀργυρίων προμηθευομένην, ὅπως ἀνάληγτος νὰ προσέρχηται ἀναξίως εἰς τὴν μυστικὴν τράπεζαν, καὶ νὰ θεωρῆ ἱκανοποιημένην τὴν συνείδησίν του δι' ἀπλοῦ συγχωροχαρτίου, τερατωδέστατα καπηλευομένου τὰς ἀλληγορικὰς κλεῖδας τῆς οὐρανοῦ βασιλείας.

Παυσάτω ἐπὶ τέλους ὁ Λατῖνος ἐπινοῶν, ὡς πάλαι οἱ Μάγοι τῆς Αἰγύπτου, τερατείας καὶ γοητείας πρὸς κατάκληξιν τῶν ἀπλουστέρων, ἐφευρίσκων **Κ α θ α ρ τ ῆ ρ ι ο ν π ῦ ρ**, καὶ ὑποσχόμενος ταχείαν ἀπ' αὐτοῦ ἐξοδὸν τῆς φυγῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ καθαρισμὸν αὐτῆς, ἀναλόγως τῶν ἐνταῦθα τελουμένων ἀλλεπαλλήλων καὶ δέκα ἐν μιᾷ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ λειτουργιῶν, καὶ μνημοσύνων καὶ βάντισμῶν καὶ ἄλλων ἐπινοημάτων τῆς Δουτικῆς πλάνης, δι' ὧν ἐξογκοῦται ὁ κορβανᾶς αὐτῶν. Εἰς ὅλας ταύτας τὰς παραδόξους καὶ τερατωδεστάτας καινοτομίας γελαῖ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς, καὶ ἐλεεινολογῶν τὴν Δουτικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν πεσοῦσαν καὶ μὴ βουλομένην ἐγερθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, καταφρονεῖ αὐτῆς τοὺς λόγους καὶ τὰς καινὰς διδασκαλίας ἐπανα-

(α) Ματθ. ΚΓ'. 10. — (β) Πάβλ. πρὸς Ἑβρ. 1. 26.

παρόντων ἐπ' αὐτῶν τῶν τοῦ Ἀποστόλου λόγων, «Εἰ ἀγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. (α)

Πῶς δὲ σιγήσω περὶ τῶν βαρυτέρων τοῦ νόμου τῶν καινοτομηθέντων λίαν παρατόλμως, καὶ τῶν κεφαλαιωδεστέρων μυστηρίων τῶν οὕτω δυσσεβῶς κολοβωθέντων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως; Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς σεμνύνεται ἀποκαλούμενος ὄντως υἱὸς τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ ὁποίου ἀκολουθεῖ τὰ θεῖα προσάγματα, χωρὶς ἰῶτα ἐν νὰ προσθαφαιρέσῃ ἢ κεραΐαν νὰ παραλλάξῃ. Ὅθεν ἀκολουθεῖ τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος κατὰ τὸν τύπον ὃν ὑπέγραψεν αὐτῷ ὁ Σωτὴρ, β α π τ ι σ θ ε ῖ ς, τουτέστι βυθισθεὶς εἰς τὸ ὕδωρ καὶ παραγγείλας ἡμᾶς ὅπως ἐπιτελῶμεν τὸ μυστήριον τοῦτο διὰ τριῶν ἀναδύσεων καὶ καταδύσεων ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς τριημέρου ταφῆς καὶ ἐγέρσεως αὐτοῦ. Ἐλευεινολογεῖ δὲ τοὺς παράτολμον καινοτομίαν καινοτομήσαντας ἐπὶ τοῦ μεγάλου τούτου μυστηρίου, τῆς βάσεως τῶν μυστηρίων, διὰ τῆς ἐπινοήσεως τοῦ γελοίου βαντίσματος μόνον ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ βαπτιζομένου, ἐνῶ ρητῶς ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐπιβεβαίωσεν τὴν κατάδυσιν τοῦ Σωτῆρος ἐξ ὀλοκλήρου ἐν τῷ ὕδατι διὰ τῶν λέξεων « καὶ εὐθὺς **ΑΝΑΒΑΙΝΩΝ** ἀπὸ τοῦ ὕδατος » (β) ὅπου ἡ ἀνάβασις προϋποθέτει κατάβασιν· πλὴν ἡ ἡμιμάθεια καὶ ὁ ψιττακισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, πρὸς δὲ καὶ ὁ τύπος οὐκ εἶ ἀυτοὺς ὀρθῶς ἐννοεῖν καὶ ἐξηγεῖν.

Ὁ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας υἱὸς μεταλαμβάνει τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, γνωρίζων ὅτι τῷ θεῷ αὐτοῦ αἵματι ἠγοράσθη, καὶ ἀκολουθῶν τῷ ὑπογραμμῷ ὃν ὑπέδειξεν αὐτῷ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, λαβὼν ἄ ρ τ ο ν (καὶ ὄχι ἄζυμον) καὶ εὐλογήσας καὶ εἰπὼν· « Λάβετε, φάγετε· τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου· » καὶ λαβὼν ποτήριον καὶ εὐχαριστήσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς λέγων· « Πίετε ἐξ αὐτοῦ **ΠΑΝΤΕΣ**· τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά μου..... τὸ περὶ **ΠΟΛΛΩΝ** ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν » (γ). Ἀκούεις καινοτόμε Λατίνε; τὸ περὶ πολλῶν

(α) Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. Ἄ. 9. — (β) Μάρκ. Ἄ. 10. — (γ) Ματθ. ΚΣΤ. 27.

ἐκχυνόμενον, καὶ ὄχι διὰ μερίδα τινὰ ἀνθρώπων· καὶ πᾶν
 τες γενικῶς, καὶ ὄχι μόνον ἀποκλειστικῶς οἱ κληρικοί.
 οἱ δὲ κοσμικοὶ ἄρτον μόνον, ἢ μᾶλλον σφραγιστήριον ἐπι-
 στολῶν κύκλον! βαβαὶ τῆς καινοτομίας! Ὅποσον λόγον
 θέλεις ἀποδόσει ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως εἰς τὸν διατάξαντα
 « τοῦτο ποιεῖν εἰς τὴν αὐτοῦ ἀνάμνησιν », ἀνθ' ὧν ἀπο-
 στερεῖς θείων καὶ ζωοποιῶν δώρων τὸ ποίμνιόν σου; πῶς
 δὲν δίδεις προσοχὴν εἰς τοὺς καθαρούς καὶ ἀνεπιδέκτους
 σχολίων λόγους αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἐντελλομένου, « Ἀ-
 μὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ
 τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν
 ἑαυτοῖς· ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα
 ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ » (α) ὅπου φανερὰ ἐξελέγ-
 χεται ἡ πικράτολμος καινοτομία σου; πῶς ἀθετεῖς τοὺς λό-
 γους τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου,
 ὅστις ἀπαγγέλων πᾶσαν τὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἐπὶ τῆς ὑπο-
 θέσεως ταύτης περικοπήν, ἐπιφέρει, « Ὅσακις ἂν ἐσθίητε
 τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θά-
 νατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ » καὶ
 « Δοκιμαζέτω ἑαυτὸν ἄνθρωπος, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου
 ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. » (β) Ἀκούεις; ἄρτον
 καὶ ποτήριον ἐντέλλεται σοὶ ἡ Ἀποστολικὴ φωνή, σὺ δὲ τὰ
 ἐναντία ταύτης κατατολμῶν ἀποδεικνύεσαι ἀντικρὺ καινο-
 τομῶν καὶ διαστρεβλῶν τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μάτην δὲ προσπαθῶν νὰ διαστρέψῃς τὴν ἀλήθειαν καὶ
 τὸ κύρος τῶν θείων δογμάτων, προβάλλεις λόγους κενούς
 καὶ ὄντως μωρούς· περὶ μὲν τῆς ἀποστερήσεως τοῦ ποτη-
 ρίου τῆς ζωῆς ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς οὐκ οἶδ' ὅτι φλυαρῶν,
 περὶ δὲ τῆς καινοτομίας τοῦ ἄρτου εἰς ἄζυμον, δι' ἄσχυριζό-
 μενος ὅτι, ἐπειδὴ ἐτέλει ὁ Σωτὴρ τὸ Πάσχα, κατὰ τὸν
 νόμον τῶν Ἰουδαίων μετεχειρίσθη ἐν τῇ τραπέζῃ ἄζυμα·
 ἀλλὰ, πρῶτον μὲν, τὸ τελεσθὲν τότε Πάσχα δὲν ἦτο τὸ
 τυπικὸν ἐκεῖνο τοῦ παλαιοῦ νόμου Πάσχα, ἀλλ' ὄλως ἰδιαί-
 τερον, Πάσχα μυστηριώδες Πάσχα, τῆς ἡμετέρας παλιγγε-
 νεσίας, διότι ἐν αὐτῷ ἐμελλε συστηθῆναι τὸ θεῖον τῆς Εὐ-

(α) Ἰωάν. ΣΤ. 54. — (β) Παύλ. πρὸς Κορινθ. α. ΙΑ. 24—30.

χαριστίας Μυσήριον· δεύτερον, ῥητῶς καὶ ὁμοφώνως πάντες οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναφέρουσιν εὐκρινέστατα ἄρτον, ἐνῶ πολὺ καλὰ ἠδύνατο νὰ εἰποῦν ἄζυμον, καθὼς ἀλλαγῶ ἀφθόνως γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως παρὰ τοῖς αὐτοῖς. Καθαρῶτατα δὲ καὶ ὁ ἐπιστήσιος μαθητῆς, ὁ ἀναπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ δεῖπνῳ, ἐπισφραγίζει τὰς μαρτυρίας τῶν ἄλλων, μεταχειριζόμενος τρίς τὴν λέξιν ψωμίον (α). Ἐκτὸς τούτων, ἀποδεικνύει τὴν χρῆσιν τοῦ ἄρτου καὶ ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς, ὅστις ἐκθέτων λεπτομερῶς τὰ τοῦ δεῖπνου, σὺν τοῖς ἄλλοις λέγει ὅτι ἦσαν καὶ μάχαιραι ἐπ' αὐτοῦ, «Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο» (β). Πρὸς τί λοιπὸν ἡ χρῆσις τῶν μαχαιρῶν ἐν τῷ δεῖπνῳ, ἂν ἦσαν ἐπ' αὐτοῦ ἄζυμα, τὰ ὁποῖα ὡς γνωρίζομεν οἱ Ἰουδαῖοι ποτὲ δὲν τέμνουσι διὰ μαχαίρας; Τί δὲ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Ὑιοῦ βλασφημίας, ἣτις, κατὰ τὴν ἀψευδῆ διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος, «Οὐκ ἀφελήσεται τοῖς ἀνθρώποις, οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι;» (γ)

Πλὴν τί πρῶτον τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; καὶ τί μάτην ἀναμικσῆσω λόγους καὶ ἀποδείξεις, ἅς ἄλλοι ἰκανώτεροι καὶ τελειότεροι κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐξέθεσαν τὴν δυτικὴν κατακεραυνουῦντες ὄφρῳ; ὁ τύφος καὶ ἡ κακοδοξία ἐκυρίευσαν τοσοῦτον αὐτοὺς, ὥστε οὐδεμία ὀρθή φωνὴ εὐρίσκει παρ' αὐτοῖς ἠχώ, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς καινοτομίας τοσοῦτον κατεσχότισε τοὺς ἐσκοτισμένους τούτους, ὥστε πάντες αὐτοπροαιρέτως κλείουσι τὰ ὄρα μὴ βουλόμενοι συνιέναι. Ὅθεν ὀρθῶς συμβουλεύει ἡμῖν ὁ μακάριος τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτεκατάκριτος,» (δ) καὶ καταλληλότατα περὶ τῶν τοιούτων τέχνων τῆς πλάνης προφητικῶς ἀποφαίνεται ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς λέγων, «Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενῆκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν.» (ε) Ὅρθως δὲ

(α) Ἰωάν. ΙΓ. 27—30.—(β) Λουκ. ΚΒ. 38.—(γ) Ματθ. ΙΒ. 33.
(δ) Παύλ. πρὸς Τίτ. Γ. 10.—(ε) Ἰωάν. Ἐπιστ. α. Β. 19.

καὶ καταλλήλως δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπ' αὐτῶν καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, « Κρεῖττον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνω-
κέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐπιγνοῦσιν ἐπιστρέφαι
ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἀγίας ἐντολῆς. » (α) Ὡς πε-
ριττὴν στοχαζόμεθα πᾶσαν περαιτέρω ἐξέλεγεῖν καὶ διορ-
θώσεως ἀπόπειραν. » Ἐχουσι γὰρ Μωσῆα καὶ τοὺς προφή-
τας· ἔχουσι τὸν κρίνοντα αὐτούς. »

Ἐν τούτοις, Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία,
Μήτηρ ἡμῶν καὶ τροφός, σήμερον ὑπὲρ ποτε πανταχόθεν
πολιορκεῖσαι ἀπὸ νοητοῦς λύκους καὶ λυμεῶνας, οἵτινες
προσπαθοῦν διαμερισθῆναι τὸν θεοφαντόν Σου γιγῶνα,
καὶ σήμερον ἐπέστη διὰ Σέ καιρὸς δοκιμασίας· διότι οὐ
μόνον καταξοχίζουσαι τὰς σάρκας ἀνηλεῶς ὑπὸ τῶν πα-
ραστρατησάντων τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ εἰς φρικωδέστατον
ἐξωκειλλάντων ναυάγιον, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν
ιδίων τέκνων Σου, ἃ Σὺ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καὶ νήπια ἔτι
παραλαβοῦσα ἐξέθρεψας φιλοστόργως πᾶνυ τῷ καθαρῷ
καὶ ἀδόλω γάλακτι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπ' αὐτῶν τούτων
λέγω πάσχεις τὰ πάνδεινα· διότι ἀνεφάνησαν ἐσχάτως
ἔνια ὄλως ἀγνώμονα καὶ ἀχάριστα, ἅτινα τὴν διαφορὰν
τῆς γλώσσης πρόφασιν ποιούμενα, ζητοῦν νὰ ἀποσπα-
σθοῦν ἀπὸ Σοῦ, καὶ ἐν τῇ ἀλόγῳ αὐτῶν ἐξάψει καὶ παρα-
φορᾷ ἀπολακτίζοντά Σε, κατατολμοῦν ἕως καὶ νὰ Σε ἀρ-
νηθοῦν· ἐπέπρωτο φαίνεται ἐπ' ἐσχάτων νὰ ὑποστῆς καὶ τὸ
πικρὸν τοῦτο τραῦμα· πλὴν γενηθήτω τὸ θέλημα Κυρίου!

Ἄλλ' ἐγὼ, τὸ ἐλάχιστον καὶ ἀφανέστατον τῶν τέκνων
Σου, ποῖόν Σοι προσαγάγω ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει ἐγ-
κώμιον; ἀπορῶ ἀληθῶς καὶ ἐξίσταμαι, διότι πᾶς ἄλλος
ἢ ἐγὼ ὁ ἐσχατος πάντων καὶ ἐλάχιστος, ὁ ὄντως « μικρὸς
ὢν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πα-
τρός μου » (β) κατὰ τὴν πνευματικὴν ἡλικίῳσιν, εἰμὶ ἱκανὸς
εἰς τοῦτο· διὸ ἐπιθυμῶ μὲν καὶ λιλαίομαι, ἀλλὰ « τὸ μὲν
πνεῦμα πρόθυμον ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής· » πλὴν καὶ οὕτω,
« διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καὶ διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνήσω,
ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς. » Ὅθεν στο-

(α) Πέτρ. Ἐπισ. β'. Β 21. (β) Ψαλμ. ΡΝ.

χαζόμενος ὅτι ἀρκούντως ἀναπληρῶ τὴν ἔλλειψίν μου,
καὶ ὅτι ἐπαξίως ἐξυμνῶ Σε, παραθέτων ἐνταῦθα κα-
ταλλήλως ὡς ἐπίλογον ὅσα ἄλλοτε ἔφαλλεν ὑπὲρ Σοῦ ἢ
μελισταγῆς καὶ καλλικέλαδος γλῶσσα ἐνὸς τῶν ἀγαπη-
τοτέρων τέκνων Σου, καὶ τῶν ἐνθερμοτέρων ὑπερμάχων
τῆς ἀκεραιότητός Σου.

Χθесινῆς ἡμέρας τέκνον, πλὴν καὶ τέκνον γνήσιόν Σου,
Μῆτερ πότνι, ἀνακρούει χαίρον τὸ Αἰώνιον Σου.
Ὅρθῃ Σὺ, αἰῶνας τόσους πεπτωκότας περιβλέπεις,
Εἰς τὰς ἐποχὰς τῶν χρόνων ἀπλανῆς ἀστὴρ ἐμπρέπεις.
Μετεβλήθησαν τὰ πάντα, ἀλλὰ Σὺ δὲν μετεβλήθης,
Μένεις ἢ αὐτὴ καὶ μία,
Καὶ ὀρθοδοξεῖς τὴν πίστιν ἀρ' οὐ ἄπαξ συνεστήθης,
Ὡ Καθόλου ΕΚΚΚΗΣΙΑ!

Ὅτε ἄλ' ἢ γῆ συμφώνως κατὰ Σοῦ ἐξηγριώθη,
Εἰς ἐξόντωσίν Σου ὅτε καὶ ὁ Ἄδης ἐσηκώθη,
Σὺ ἀτάραχος ἀντέστης εἰς ἐπιβουλὰς δειλαίας,
Ὡς ἀνθίσταται ὁ Ἄθως εἰς τοὺς Θρακικοὺς ἑορέας·
Καὶ Θεοῦ ἀξία Νύμφη τροπαιοῦχος καὶ νικῶσα,
Μένεις πάντοτ' ἐστηκυῖα,
Ἐκ περιωπῆς τὰς πτώσεις τῶν ἐχθρῶν Σου ἐφορῶσα,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία!

Τὰ ἐγκαϊνιά Σου ἦσαν ἡ Ἔδου καὶ ὁ Προπάτωρ·
Τὰ θεμέλιά Σου ὅτε ὕψωσεν ὁ Παντοκράτωρ,
Οὐρανός ἐπὶ γῆς ἄλλος μὲ ἀφθάρτους τοὺς πιστοὺς Σου,
Τὰς χοροστασίας εἶχες τῶν Ἀγγέλων δυνωδούς Σου·
Ὁ Πρωτόπλαστος ἐκπίπτει ἀπὸ τῆς Ἔδου μ' ἐκεῖνον.
Ἀκηλίδωτος Ἄγια,
Παραμύθιον ἐξῆλθες τῶν Ἀδαμιαίων θρήνων,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία!

Ἡ κακὴ ἀγριωθεῖσα ἐνεργεῖ κατὰ τοῦ Πλάστου ;
Σὺ ἀσπάζεσαι καὶ στέργεις ἀκριβῶς τὰς ἐντολάς του·
Ὅλ' ὑπέβησαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς τοῦ κόσμου ἀδικίας,
Τ' οὐρανοῦ οἱ καταβρέχονται πίπτουν κατὰ τῆς κακίας,
Αἱ φυλαὶ τῆς ὑψηλίου κατακλύζονται ἀθροαί,
Ἄλλα Σὺ ἡ Σεβασμία,
Πλέεις ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐν τῇ Κιβωτῷ τοῦ Νῶε,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

===

Εἰς Χαρρᾶν μὲ τὸν νομάδα νέας εὐρες ἀγγελίας
Τῆς κατὰ Χριστὸν μελλούσης οὐρανοῦ βασιλείας,
Ὅν σεμνῶς μεμνηστευμένη μεταβαίνεις εἰς γῆν ἄλλην,
Εἰς ἀγρίων ἀντιπάλων ἀντιτασσομένη πάλιν.
Ἡ Μωσαϊκὴ πλὴν ῥάβδος μὲ τεράστια μεγάλα
Καὶ Θεοῦ ἡ παρουσία,
Σὲ ὠδήγησαν εἰς χώραν μέλι βέουσαν καὶ γάλα,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

===

Ἔρχεσαι, ὁ Ἰσραὴλ Σου εἰς τὸν θρόνον του ἀνέστη,
Ἔρχεσαι, Σιών ἡ πόλις Θεοχρίστως βασιλεύει·
Τότε Ἄνακτος κιθάρα τὴν χράν Σου προμηνύει,
Τότε κ' εἰς ναὸν ὁ μέγας Σολομὸν Σ' ἐγκαθιδρύει·
Ἄν δὲ Σ' ἔσυρε δεσμῶτιν δι' ἀνάιδειαν μεγάλην
Ἡ πορθήτρια Περσία
Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφοράτου, διεσώθης ὅμως πάλιν,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

===

Ἢδη Κήρυκες τὸν Λόγον στεντοριῶς προαγγέλλουν,
Τῆς μεγάλης Εὐδοκίας Προδρόμοι προανατέλλουν.
Νέους νόμους εἰς ἀρχαίους, νέα ἔθη ἀντιτάττων,
Καὶ μ' ἀγάπην τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἀναπλάττων,
Ἐκ παρθένου τεχθεὶς Κόρης ὁ Θεάνθρωπος Μεσσίας,
Ὁ Χριστὸς Θεοῦ Σοφία,
Λαὸν νέον καθαρίζει μ' ὕδωρ παλιγγενεσίας,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

Νέα δὴ μὲ κάλλος νέον τὸν Δεσπότην νυμφευθεῖσα,
Ἵψωράτης (ποῖον κάλλος δὲν ὑπέφερε τὰ ἴσα ;)
Ἐκραξες « Ἴσωνομία » εἰς αὐθαίρετον αἰῶνα,
Καὶ σειςθὲν τὸ πᾶν πελέκεις κατὰ Σοῦ σφαγῆς ἠκόνα·
Τότ' ἐφάνης διωχθεῖσα τῆς Ἐδέμ Ἀγιωτέρα,
Ἀκλιγῆς καὶ θαυμασία,
Καὶ τῆς λύσεως τῶν ἐχθρῶν σου ἀνεδείχθης στεφροτέρα,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

==

Ὡ ! ποσάνεις ὁ ὄρατος θεοῦφαντος χιτῶν Σου
Εἰς τὰ δάκρυα ἐθάφη κ' εἰς τὸ αἷμα τῶν υἱῶν Σου !
— Ολίψεις, πόνοι, ἐξορία, (ἐκραξες ἐμπρὸς τοῦ κόσμου),
Θάνατοι, καταδιώξεις· Ἴδου ποῖα ἡ ὁδός μου· —
Εὐπειθ' εἰς τὴν πρόσκλησίν σου κατεφρόνου τῶν τυράννων
Τὰς πυράς καὶ τὰ σφαγεῖα,
Ἀποβλέποντες εἰς μέλλον εὐφημίας καὶ στεφάνων,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

==

Ἀλλὰ ὅτ' ἐνθουσιῶντες εἰς τ' ἀμώμητά Σου κάλλη
Διψαλέ' εἰς τὰς πηγὰς Σου ἤλθον κ' οἱ τῆς γῆς μεγάλοι,
Διαδήματα πιστῶν Σου βασιλέων ἐθεώρεις,
Καὶ μὲ νέους διακόσμους ἀκολύτως προεχώρεις·
Καὶ πατέρων Θεοφόρων συνεκάλεσας συνόδους
Εἰς τὸν κόσμον παρρησία,
Τῶν αἰρέσεων ἐγκαίρως ν' ἀναστείλῃς τὰς προόδους,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

==

Ἐθριάμβευες, ὦ Μῆτερ ! Σὲ ἐλύπει λίαν ὄμως
Ἡ ἐφρὸς τῆς Ἰταλίας ἡ λοξὴ καὶ καινοτόμος·
Βαρυκάρδιος ὑπέστης τὸ ἐπίφογόν της σχίσμα,
Βδελυχθεῖσα τοῦ Λατίνου καὶ τὸν τυφον καὶ τὸ πείσμα·
Εἰς αἱματηρὰς του χεῖρας καὶ σταυρὸς ἦτον καὶ δόρυ·
Καὶ Χριστὸς καὶ ἐξουσία,
Καὶ εἰς τὸν μηρὸν βομφαίαν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐφόρει,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

Γέννημα φρικτὸν ἐχίδνης τοῦ δεσπόζοντος Λατίνου
Ἡ ἀπόλυτος στρεβλότης τοῦ Λουθήρου καὶ Καλθίνου,
Ἄλληλέκρουσε τὰ ἔθνη διὰ ἰδιάτης τέλη,
Καὶ με πρόσχημα φιλίας κατὰ Σοῦ ἀφῆκε βέλη.
Πλὴν μεγάλ' ἡ ἀνοχή Σου ! Σὺ με πόνον παρετήρεις

Πόσον ἦτον ἀπαισία,
Κ' ἐνταυτῷ τὰς παραδόσεις ἄς παρέλαβες ἐτήρεις,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

==

Σήμερον, γενναία Μήτηρ ! ἐχθροὶ πάλιν τριγυρίζουν,
Παλαιὸς καὶ νέος κόσμος κατὰ Σοῦ ὁδόντας τρίζουν·
Ὁ μὲν ῥόπαλον συσσειῶν προσπαθεῖ νὰ Σὲ πικτάξῃ,
Ὁ δ', ὡς πέλειαν ἰέραξ, ἐκζητεῖ νὰ Σὲ σπαράξῃ·
Κι' ὅλοι προθυμοποιῶνται ἵνα Σὲ διζμελίσουν,

Ὡ φρικτὴ ἀναλγησία !
Πλὴν, «Οὐδ' αἱ τοῦ Ἰδοῦ πόλαι κατὰ Σοῦ δὲν θὰ ἰσχύσουν,»
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

==

Αἱ αἰρέσεις ἀπατώσαι καὶ γερόντια καὶ νέους,
Ἀκρωτηριάζουν τόσους ἐκλεκτούς Σου ἀκεραίους·
Πλὴν Σὺ ἔμεινες καὶ μένεις καὶ θὰ μένης τρισηνδόξως
Σὼμ' ἀνένδοτον καὶ σφον, ὑγιαῖνον παραδόξως·
Κ' ἐν ᾧ πίπτουν Σολομῶντες καὶ πλανῶνται Ὀριγένεις,

Θάλλει ἡ Ὀρθοδοξία,
Κι' ἀναλλοίωτος ἐν μέσῳ ἀλλοιώσεων Σὺ μένεις,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

==

Τί ζητεῖ τῶν μικροσφῶν δ' ἄγων αὐτὸς δ' τόσος ;
Πωλεῖ φρόνημα ὁ Σαύτης, ὁ Ἰλλυριδῆς, ὁ Πρωσσοῦς ;
Μήτηρ μου ! τῆς ἀληθείας Σὺ τὸν λόγον ὀρθοτόμει,
Κι' ἄς φρουράτωσι σχετλίως καὶ ἡ Ἀτλαντὶς καὶ ἡ Ῥώμη !
Εἰς τὴν πατρίον μας πῆσιν τὴν ἀκράδαντον καὶ θείαν
Προσφερόμεθα θυσία,

Εἰς αὐτὴν προσηλωμένοι με κατάνυξιν βαθεῖαν,
Ὡ Καθόλου Ἐκκλησία !

Χαίρε πρόθυρον ὄραϊον ποθητῶν περιαυλίων !
Χαίρε τόπε παραδείσου, γλυκερά σκηνή ἁγίων !
Πεποιθότας ὅτι μέλλει ἐν καιρῷ ἡ οἰκουμένη
Ἀδιστάκτως « μία ποίμνη εἰς ποιμήν » ἐν Σοί νά γένη,
Σπιθαμὴν μακρὰν Σου ποίος ξένοσ θὰ μᾶς ἀποσπάσῃ,
Ὡ τροφὸς ἡμῶν γνησία ;
Τῆς ψυχῆς μας, τοῦ νόος μας μία Δέσποινα ἀνάσσει,
Σὺ, ὦ Μήτηρ ΕΚΚΛΗΣΙΑ!

—=—

Θαρσείτω τοίνυν λαὸς Κυρίου, ὁ οὐ βραντίσματι νεωτε-
ρικῷ, ἀλλὰ τῷ θείῳ βαπτισθεὶς Λουτρῷ τῆς παλιγγενεσίας
καὶ ἐμμενέτω ἐδραῖος εἰς τὰ δόγματα τὰ πάτρια, ταῦτα
ἀκολουθῶν, ἅπερ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν καὶ αἱ ἑπτὰ ἅγιοι
Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν, ὑπεβαλεῦσαι εἰς βαρύτα-
τον ἀνάθεμα τὸν καινοτομήσαντα· καὶ περικυκλωσάτω νοε-
ρῶς « ὡς τὰ νοσσία τὴν ὄρνιν » ὅπου ποτὲ γῆς εὐρίσκεται
τὴν γνησίαν αὐτοῦ Μητέρα τὴν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἀ-
νατολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπιλαβέτω ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ
τοῦ φωτεινοῦ χιτῶνος αὐτῆς, ὃν περιέβαλεν αὐτὴ ἰδίαις ἀ-
χράντοις αὐτοῦ χερσίν « ὁ Νυμφίος ὁ ὄραϊος κάλλει, » καὶ
ἐξόλισεν αὐτὴν Νύμφην ἑαυτῷ αἰωνίαν· συναισθανέσθω δὲ
ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὸ ἀμοιβαῖον ἀλγεινὸν αἶσθημα Μητρὸς
φιλοτέκνου πασχούσης τὰ πάνδεινα, ἐλεεινολογῶν πάντοτε
τοὺς καίτοι ἀποπλανηθέντας οὐχ ἤττον ὅμως ἀδελφοὺς
αὐτοῦ, καὶ δεόμενος τοῦ Πατρὸς τῶν φῶτων ὑπὲρ τῆς τα-
χείας αὐτῶν ἐπιστροφῆς καὶ ἐπιγνώσεως τῆς ἀληθείας!

Ἐν τῶν τέκνων τῆς Ἀνατολικῆς
Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,

I. M. ΡΑΨΤΑΡΧΗΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Διανέμεται δωρεάν τοῖς ἀπανταχοῦ
Ὀρθοδόξοις.